

ÁNH LƯÁ'

DÔNG ĐÔ

TIỂU THUYẾT DÀI HOA BIỆP THỦ LANG
CHƯƠNG XVII

Hồi cuối cùng một thiên tình sử
(Tiếp theo)

Trong lúc tám thán còn bát định, và lại sự việc xảy đến đột ngột quá, Tuân cũng chẳng thể thiêng cự nỗi! Mà Tuân cũng không kín có một phản ứng nào rõ rệt. Tuân đứng lặng lẽ nhìn hai tên lực sĩ phia sau lưng chàng phải cố ty trinh lanh lẩn mán nói được cái ý nghĩ muốn so cẳng dập bảm mén tên quân Tùn đứng phì cười... Bàn nón tý về chàng vui hồn cả thấy rằng chí mực cõi này không bằng chém khái mà dũng sáu xâm yáo vào thi thảng túc khái! Đòi tài nội công của Tuân vẫn hàng đầu, Phan Tuân không quyết của Tuân để tội béc tuyệt kỹ có thể tay chúa không chống lại được với khí giới, nhưng trong trường hợp đó, Tùn đánh thua thua, bởi vì những mâu thuẫn cõi địch đã giao già nỗi: cái chết của các tri ty, tri phủ, tri giải đều thoát thân! Tuân đã kìm hận được một cõi động liêu linh ói chà.

Hai tên hán nán đấu giày xích sắt đòn dông bợp cửa chúng trói chặt tay Phan Tuân xong rồi, bèn đẩy Tuân bước lên thềm, miếng nói:

— Được rồi! Phản tri cõi bay tay no thô mồ yên... Nào ! Đòi !

— Mau lên ! Tường Công đang đợi!

Đoạn này, lui hinh lót ánh bý Tuân giáng cho một tròn đòn nén tháo trong phòng, bảy giờ thấy hai cánh tay dang khép kín đùi bị trói nghiêm, chàng được thó xóm vào lối kín, Xô đầu bừa Phan Tuân bước đi.

Tuân dừng bước trên mảnh quất lõm mía tiếc :

— Đòi khôn ! Rán ra để mèo ta !

Tui lính Tùa gật nón mìn lùi cõi lại. Tiếng quát đột ngột ong aghiem của người tráng sĩ chợt nêu cõi pháo nó chinh đòn tu nhiên dò có cái hiếu quát hả nhai tiếng quát của Trưởng Phí thời Tam Quốc, trên đầu Khu Trưởng Bán. Tùn nhiên hồn Tâm Bồng gồng gợm sự tết nhai thấy trong giọng quát sang sảng của chúng Nghê si đất Giao Châc có một âm hưởng ghê gòi mà dù díp ghê gòi, khiến ai nêu dứa khép nhung trái cõi chi thiếu cõi dứa nát đám vòi ngã lún dũng ra mà chết, như trong truyện Tam Quốc, trước tiếng quát cùi vòi hổ Trưởng Trưởng Phi !

Không hiểu sao đến chinh Mã Phòn, sau khi nghe tiếng quát đó, không dòi không kín khéo chủ bùng thủ lĩnh. Vả lão này, giọng nói của Mã Phòn thính thực hơn lão trước:

Đây là lần thứ hai, viên tướng họ Mã hắc bát sự cuồng nhiệt hung hăng của đám đùi tôi đang bùng thủ lĩnh. Vả lão này, giọng nói của Mã Phòn thính thực hơn lão trước.

Hai tên giang nói với quan sứ:

Ngoài ra tý siên ngang lõm lõi bước lên thềm kéo le con rắn sát lết theo mói bước đi. Mì Phòn

đi ngay trước mực chung, cách hai bước. Sau lưng

chàng, cách vải ba bước, cõi mệt toát lít, lâm lán

giوم giang trong tay, lúi lút di theo.

Túe ngoài thòn, bước qua ngưỡng cửa vào sảnh

đường, Phan Tuân hông kín mình đứng sòng.

Chinh hồn tinh sảng, hông cõi nào trước một chiếc hào phô gầm, hòn bờn bảy dò cõi, quát, già cầm khai kíi cùng mọi nghĩa tý chinh, vien Trần Thủ

biện ra trước mặt Tuân, chánh phái ai xà lè, mà chinh là Mã Áu, kẽ "linh đinh" không đội đai chung

với chàng, vien quan Tùa phê phèm đùi, cõi rõ nhất

Ngọc Quyền yêu cầu của chàng, cõi đùi nghiêm

nhén uốn nõi ông chung chinh thich của Ngọc Quyền !

Má Áu chém chẽ nón, đay, nõi mít dường

đường vú dac hòn hót boi giò. Vả nõi mít vú dac

áy cõi lõi them vét khói trá hiem đe, vét khói

cõi mít kẽ giòi khao trong long molt mêm cõi hón

cay cùi lõi, may mít được díp tra!

Y nhien Phan Tuân như muỗi nuốt sống, và

võp bao thiet :

— Điều cõi ihen Phan tói đây cho ta !

Tráng si Phan tlein lõm máy buot, đâm nhien

lén thien :

— Ta yu đen day ! Không đe ai phái diệu cõi

hết !

Tuân đứng thẳng người trước mặt Mã Áu, dâng đường ung dung, trai tai, miếng nhéch mít uy quyền kinh mìn. Trong một mít, hòn kẽi thinh đich yến

lặng nhia hòn, bõi mít như hòn lõi.

Má Áu, chán nghiên rắng, đan gióng quát :

— Mi dòi tói đen, san, khong biết phép quý

xuong :

Tuân ngay nghé dáp :

— Tai sao ta lại phái quỷ nhì? Cõi phái mi

bắt được ta không? Hay là tui quái của mi đeo hòn

nhát đam tron một cõi vú dac ta, nõi bý giòi mi

mít lõi hõng hach nhõ vay?

Má Áu dòi từ mặt :

— ! À Quán nõi lão ! Mi dòi lót vào tay ta

rõi, mà mít cõi dám ngao ngược, vay thi mi chí có

chết !

(CÒN NÓA)

Hai Mèng nói lão rã tự nhiên.

Cõi ô, người con gái hồn lanh cõi không nghĩ

đến chuyện phai hét hay già. Nõi chí kêt

khách cõi bắc nòng là khach quy. Cõi kêt lõi,

đi mít hòn bý, hòn kẽi thinh đich yến

või cõi gáu khieh lanh đam tham một thời quen.

Thay cõi lêp hòn lanh cõi đam mít rong

nhung ách sảng ban mai chua dứ súc xuyen qua nhung

tau chui.

Trong lúi mọi người lán xâm tìm một chỗ ngõi

lung, thi Nâm Luân dunding ở bõi cõi khoanh tay nhin

ra mít rach.

Trước mít anh con rathe nhõ thay lúi.

Lang tien den cõi người yeu hoi ho :

— Anh ngi gi đõ?

Nâm Luân, khong nhin Lang, nhưng đe tay len

vai tang, vay dap :

— Anh ngi đen ngày mai của chúng mith.

Anh ngi đen đom mít mai nhõ, mít thua ruou,

ngi đen giu dha.

Lang minh cuori :

— Anh loa xau.

Nâm Luân nhin người yeu bang doi mat triu

mít ma noi :

— Em cõi nhõ em chua co moi ý niem rõ

rei ve cuoi song trước mat.

Đòi vui em, hiem, tien, vui

trong khong hien giong voi gli vui canh.

Nhieu hiem, tien, vui canh

coi vui canh.

Nhieu hiem, tien, vui canh

